

Hala Masum Kalmayı Başarabildiğin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Kasım 2021

Hangi renktin ve hangi coşkunun muadili idi varlığın?

Ket vuran yalnızlığın kıyılarında dolunayın ışığı sense sessizliğin güftesini yazmıştın şiir diye niyetlendiğin yetmezmiş gibi şiar edindiğin ne çok acı geçirdin sırtına, sen şair ve sessizlik illa ki tırmalarken göğsünü maviden mintanını gecenin sıyırdın atıverdün üstünden ne de olsa...

Ah, ne de olsa istismar edilmiş duygularını hecelediğin kadar hüküm giymiştin şiirlerin coğrafyasında tükenen miydi yoksa iç sesin hani devasa kehanetlerle yıpranmış hayaletlerin izini sürdüğün hangi ketum varlığının yarılacağı ömrün bilmem kaçınıcı perdesiydi kapanan sense çoktan kapaklanmıştın aşkın şeriatı kumsalın hicretinde tapındığın sadece Rabbin ve teyakkuzda yüreğin defalarca acı sızdıran sense...

Sızlanmadan yaşıyordun ve külfet bildiğin değildi sevgi.

Sen ki; semazen gölgenle yâd ettiğin mazinden ne kadar çekmiş olsan da elini ister istemez kayandı elinden hüznün batağında semiren hazan yaprakların uçuşan kayrasına ektiğin hüznün tanelerini şiir niyetine biçerken...

İstikrarsızdı insanlar ve nemalandığın nice yıkım nice yitim.

Göğün kavruk teninde s/üzülen gecenin ferî...

Fendi mi yoksa mevsimin...

Ah, fırrari rüzgâr.

Ah, çapkın dolunay.

Mehtabın sevecen varlığı ve sen, o sefil yıldız addedilen varlığıyla nasıl da sevmiştin içten ve derinden. Kundaklanmıştı bir kez sözcükler ve kefedede saklı değildi adalet.

Kefen bezinde saklı bir iç cep adeta içine sızdığı beyazın süregelen saltanatı ve sen alınının akıyla yaşarken mağlup çıktığın o savaş iyi de adı hayat olan bir düzenekte hapsoldüğün ve sen bunu mutluluk diye resmetmiştin bir ömür.

O hengâme.

Düşüş gelen her geceden sökün eden yalnız ve yorgun nidaların.

Ne de olsa düşmez kalkmaz bir Allah ve sen sadece O'ndan istemişken ve Rabbin sana nuru ve rahmeti yağdırırken.

Masum bir gülüştü yüreğinin hicreti hele ki Allah rızası için başını koyduğun o yol ve önüne çekilen setler. Rest çekenlerse illa ki insanlardı hani, yüreğinde saklı tuttuğun şafağın atarken şafağı ve şakağına dayadığın kalemin elbet kalbinin ritmine yenik düştüğün ve serkeş bir rüzgardan öte tınısı ve tanısı belirsiz esintisi arkandan hicap yüklü serzenişlerle ismini telaffuz edenler asla hak etmediğin sıfatlardan da düşen payına...

Başın dikti lakin.

Başın sadece eğik Rabbinin huzuruna çıktığında.

Bir yitim addedilen ömründen sökün eden kareler hele ki bir film şeridi gibi gözünün önünden geçen

hayatın en çok da masumiyetini zikrettiğin çocuk kalbinle sevip seveceğin daha ne mi kalmıştı?
Çok şey elbet ve inhisarında yetim mizacının, manen doyduğun daha da fazlasını saklayabilecektin
madem yüreğinde ne çıkardı matem diye adı çıkmışsa mabedinin?
Hazansa iş başında hüznün duraklarında yeltendiğince sadece geleceğin aydınlığına baş koyduğun öyle ki
gecenin karanlığında dahi tetiklediğin şunca sözcüğün rozeti idi belki de gözünün yanıp sönen ferisi ve
kırbaçlandıkça acıların kılcal damarlarında kaleminin, biliyordun işte hüznü kalbini en çok sevenin kim
olduğunu...

Hatırşinas idi evren.
Hatırına bunca hayalinin öyle ki asla ç/alıntı olmayan düşlerinde düşüp kalsan da ansızın ve düşmez iken
gözünden rahmetin ve nemalandığın düşsel bir teyakkuzda hasretini çektiğin.
Miadı dolan neyse umurunda değilken oysaki sen hala dününe sadık sahip çıkarken acına ve acısını
çıkardığın hüznü yüklü mevsimin kim bilir kaç mevsim daha karambole gidecekti eğer ki vazgeçmeyi
kafana koymuşken sen.
Vaaz verendi zaman.
Vaktin dolmadan ve de.
Kıyıldığı neydi hem sen bir ömür kıyama durmuşken...
Rüzgâr susmuştu acına duyduğu saygıyla.
Sense saygı duruşunda bulundun göçüp gidenlerin ardından.
Pervane misali dönendiğin.
Pazen yüreğinde seken bir kurşundan da öte...
Ötelendiğin kadar da ötenazi yaptığın bunca kindar gölgenin ruhsatı şeytanda iken sen sadece inancına
ve sevgine sadık ve de sahip çıkmışken illa ki sana sahip çıkanla zaten yoluna devam etmeye ant
içmiştin.
Müzmin miydi sahi yorgunluğun?
Kat izi mi saf varlığının.
Semazen yüreğin ve şimendiferi hüsrânın.
Kat çıktığın kadar inancına varsın ket vurulsundu yoluna.
Hasretin bilançosu iken bunca duygu ve hüsrânın baş şehri kaleminle nükseden her hece ve hicvinde
dünün ve de tanıklığında kaderin ve işte varlığınla örtüşen ve örtüşen iç sesinle beylik de değilken
yaşadıkların ve içinden geçenler her halükarda nöbetini de devretmedin arkandan gelenlere ve manidar
mizacı ile kaderin yolun bir kez keşişmişti madem itikadın gücünde doğmak yeniden bahşedilendi sana
hele ki askıya aldığı hayal kırıklarından inşa ettiğin o tek kişilik kulüben elbet senin sırça köşkünde
üstelik Allah katında bir kez daha izin çıkmışken sana.
Yalnızlığın saltanatını sürdüğün ne ki peşi sıra sürüklendiğin aşkın coğrafyasında sen hala masum
kalmayı başarmışken...